

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

16. července 2015 *

„Řízení o předběžné otázce — Spolupráce v občanských a obchodních věcech — Soudní příslušnost ve věcech vyživovacích povinností — Nařízení (ES) č. 4/2009 — Článek 3 písm. c) a d) — Návrh týkající se vyživovací povinnosti k nezletilým dětem podaný v jiném členském státě, než je členský stát, v němž mají děti místo obvyklého pobytu, současně s řízením o rozluce rodičů“

Ve věci C-184/14,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Corte suprema di cassazione (Itálie) ze dne 25. února 2014, došlým Soudnímu dvoru dne 14. dubna 2014, v řízení

A

proti

B,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení M. Ilešič, předseda senátu, A. Ó Caoimh, C. Toader (zpravodaj), E. Jarašiūnas a C. G. Fernlund, soudci,

generální advokát: Y. Bot,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za A C. Riminim, avvocato,

— za B S. Callegarem, avvocato,

— za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s G. Palatiellem, avvocato dello Stato,

— za řeckou vládu M. Germani a I. Kotsoni, jako zmocněnkyněmi,

— za polskou vládu B. Majczynou, jako zmocněncem,

* Jednací jazyk: italština.

— za Evropskou komisi F. Moro a M. Wilderspinem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 16. dubna 2015,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 3 písm. c) a d) nařízení Rady (ES) č. 4/2009 ze dne 18. prosince 2008 o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a o spolupráci ve věcech vyživovacích povinností (Úř. věst. 2009, L 7, s. 1).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi A a jeho manželkou B ve věci návrhu týkajícím se vyživovací povinnosti k jejich dvěma nezletilým dětem podaného v jiném členském státě, než je členský stát, v němž mají tyto děti místo obvyklého pobytu, za současného běhu řízení o rozluce rodičů.

Unijní právo

Úmluva o mezinárodním vymáhání výživného na děti a dalších druhů vyživovacích povinností vyplývajících z rodinných vztahů

- 3 Preambule Úmluvy o mezinárodním vymáhání výživného na děti a dalších druhů vyživovacích povinností vyplývajících z rodinných vztahů, uzavřené v Haagu dne 23. listopadu 2007 (dále jen „Haagská úmluva z roku 2007“) a schválené jménem Evropské unie rozhodnutím Rady 2011/432/EU ze dne 9. června 2011 (Úř. věst. L 192, s. 39), připomíná, že zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakémkoli rozhodování týkajícím se dětí.
- 4 Článek 20 odst. 1 písm. f) této úmluvy stanoví:

„Rozhodnutí vydané v jednom smluvním státě (dále jen „stát původu“) bude uznáno a vykonáno v jiném smluvním státě, pokud:

[...]

- f) rozhodnutí bylo vydáno orgánem příslušným pro rozhodnutí o osobním stavu nebo o rodičovské zodpovědnosti, pokud tato příslušnost nebyla založena pouze státním občanstvím jedné ze stran.“

Úmluva ze dne 27. září 1968 o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech

- 5 Článek 5 bod 2 Úmluvy ze dne 27. září 1968 o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 1972, L 299, s. 32), ve znění Úmluvy ze dne 9. října 1978 o přistoupení Dánského království, Irska a Spojeného království Velké Británie a Severního Irska (Úř. věst. L 304, s. 1, dále jen „Bruselská úmluva“), zněl takto:

„Osoba, která má bydliště na území některého smluvního státu, může být v jiném smluvním státě žalována:

[...]

- 2) ve věcech týkajících se výživného u soudu místa, kde má oprávněná osoba k výživě bydliště nebo místo obvyklého pobytu, nebo je-li věc týkající se výživného věcí vedlejší v řízení týkajícím se osobního stavu, u soudu, který je k tomuto řízení příslušný podle práva státu místa řízení, pokud tato příslušnost není založena pouze státní příslušností některé ze stran;

[...]“

Nařízení (ES) č. 44/2001

- 6 Článek 5 bod 2 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2001, L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04. s. 42) je obsažen v oddílu 2 tohoto nařízení nadepsaném „Zvláštní příslušnost“. Tento článek zní následovně:

„Osoba, která má bydliště na území některého členského státu, může být v jiném členském státě žalována,

[...]

- 2) ve věcech týkajících se výživného u soudu místa, kde má oprávněná osoba k výživě bydliště nebo místo obvyklého pobytu, nebo je-li věc týkající se výživného věcí vedlejší v řízení týkajícím se osobního stavu, u soudu, který je k tomuto řízení příslušný podle práva státu místa řízení, pokud tato příslušnost není založena pouze státní příslušností některé ze stran;

[...]“

Nařízení (ES) č. 2201/2003

- 7 Body 5 a 12 odůvodnění nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1347/2000 (Úř. věst. L 338, s. 1) uvádějí:

„(5) V zájmu zajištění rovnosti všech dětí se toto nařízení vztahuje na veškerá rozhodnutí ve věci rodičovské zodpovědnosti, včetně opatření k ochraně dítěte, bez jakýchkoliv vazeb na řízení ve věcech manželských.

[...]

- (12) Pravidla pro určení příslušnosti ve věcech rodičovské zodpovědnosti stanovená tímto nařízením jsou formulována s ohledem na nejlepší zájmy dítěte, zejména na blízkost. To znamená, že příslušným by měl být především soud členského státu, ve kterém má dítě své obvyklé bydliště, s výjimkou určitých případů změny bydliště dítěte, nebo soud určený dohodou nositelů rodičovské zodpovědnosti.“

- 8 Článek 1 tohoto nařízení, nadepsaný „Oblast působnosti“, stanoví:

„1. Toto nařízení se bez ohledu na druh soudu vztahuje na občanskoprávní věci týkající se

- a) rozvodu, rozluky nebo prohlášení manželství za neplatné;
b) priznání, výkonu, převedení a úplného nebo částečného odnětí rodičovské zodpovědnosti.

[...]

3. Toto nařízení se nevztahuje na:

[...]

e) vyživovací povinnosti;

[...]“.

9 Článek 2 bod 7 uvedeného nařízení definuje rodičovskou zodpovědnost jako „veškerá práva a povinnosti fyzické nebo právnické osoby týkající se dítěte nebo jmění dítěte, která jsou jí svěřena [soudním] rozhodnutím, právními předpisy nebo právně závaznou dohodou“, přičemž tato práva a povinnosti zahrnují „především právo péče o dítě a právo na styk s dítětem“.

10 Článek 8 odst. 1 téhož nařízení stanoví:

„Soudy členského státu jsou příslušné ve věci rodičovské zodpovědnosti k dítěti, které má v době podání žaloby obvyklé bydliště na území tohoto členského státu.“

Nařízení č. 4/2009

11 Podle bodů 1 až 3 odůvodnění nařízení č. 4/2009 je cílem tohoto nařízení, jakož i zejména nařízení č. 44/2001 a č. 2201/2003 přijetí opatření v oblasti soudní spolupráce v občanských věcech s přeshraničními dopady, a tato nařízení jsou zaměřena mimo jiné na podporu slučitelnosti kolizních norem platných v členských státech a předpisů pro řešení kompetenčních sporů.

12 Bod 8 odůvodnění nařízení č. 4/2009 připomíná, že je v rámci tohoto nařízení třeba přihlídnout mimo jiné k Haagské úmluvě z roku 2007.

13 Bod 15 odůvodnění tohoto nařízení zní takto:

„Aby bylo možno chránit zájmy oprávněných z výživného a umožnit řádný výkon spravedlnosti v rámci Evropské unie, měla by být upravena pravidla o příslušnosti, která vyplývají z nařízení [č. 44/2001]. [...]“

14 Článek 3 uvedeného nařízení, obsažený v kapitole II nadepsané „Příslušnost“, stanoví:

„K rozhodování ve věcech vyživovacích povinností je v členských státech příslušný:

a) soud místa, v němž má odpůrce místo obvyklého pobytu, nebo

b) soud místa, v němž má oprávněný místo obvyklého pobytu, nebo

c) soud, který je podle práva místa soudu příslušný pro řízení o osobním stavu, souvisí-li záležitost vztahující se k vyživovacím povinnostem s tímto řízením, ledaže je tato příslušnost odvozena výlučně ze státní příslušnosti jedné ze stran, nebo

d) soud, který je podle práva místa soudu příslušný pro řízení o rodičovské zodpovědnosti, souvisí-li záležitost vztahující se k vyživovacím povinnostem s tímto řízením, ledaže je tato příslušnost odvozena výlučně ze státní příslušnosti jedné ze stran.“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 15 A a jeho manželka B, jakož i jejich dvě nezletilé děti mají italskou státní příslušnost a trvale žijí v Londýně (Spojené království). Děti se narodily v tomto městě dne 4. března 2004 a 5. srpna 2008.
- 16 Žalobou ze dne 28. února 2012 podal A u Tribunale di Milano (soud v Miláně, Itálie) žalobu proti své manželce B, kterou se domáhal, aby tento soud rozhodl o rozluce manželství z důvodů na straně jeho manželky, o střídavé péči o jejich nezletilé děti a o bydlišti dětí u jejich matky, přičemž A navrhl, že bude hradit měsíční příspěvek ve výši 4 000 eur na výchovu a péči o děti.
- 17 B podala protinávrh, kterým se rovněž domáhala rozluky manželství z důvodů na straně pana A a přiznání měsíčního výživného ve výši 18 700 eur, přičemž však namítla nepřislusnost italského soudu ve věci režimu péče o děti, místa bydliště, udržování vztahů a kontaktů s nimi a příspěvku na výživu dětí, neboť vzhledem k tomu, že A a B vždy žili v Londýně, kde se jejich nezletilé děti narodily a kde žijí, musí být v těchto věcech podle B uznána na základě nařízení č. 2201/2003 příslušnost britského soudu.
- 18 Tribunale di Milano se rozsudkem ze dne 16. listopadu 2012 prohlásil na základě článku 3 nařízení č. 2201/2003 za příslušný k rozhodnutí o návrhu na rozluce manželství.
- 19 Naproti tomu tento soud z čl. 8 odst. 1 nařízení č. 2201/2003 vyvodil, že k rozhodnutí o otázkách souvisejících s „rodičovskou zodpovědností“ ve smyslu čl. 2 bodu 7 tohoto nařízení jsou příslušné pouze britské soudy vzhledem k tomu, že děti mají místo obvyklého pobytu v Londýně.
- 20 Kromě toho podal A k High Court of Justice (England & Wales), Family Division v Londýně [Nejvyšší soud (Anglie a Wales), oddělení pro věci rodiny, Spojené království] žalobu, kterou se domáhal vymezení podmínek výkonu rodičovské zodpovědnosti.
- 21 Pokud jde o vyživovací povinnosti k B a k nezletilým dětem, Tribunale di Milano rozlišoval i v této otázce. Považoval se tak za příslušného rozhodnout o návrhu týkajícím se vyživovací povinnosti k B z důvodu, že se jedná o otázku, která souvisí s řízením o osobním stavu, čili návrhem na rozluce manželství, ve smyslu čl. 3 písm. c) nařízení č. 4/2009. Tento soud naproti tomu na základě čl. 3 písm. d) téhož nařízení rozhodl, že není příslušný k rozhodování o návrhu týkajícím se vyživovacích povinností k nezletilým dětem z důvodu, že tento návrh souvisí s řízením o rodičovské zodpovědnosti. I k rozhodování o posledně uvedeném návrhu jsou tak příslušné britské soudy.
- 22 Proti tomuto rozhodnutí Tribunale di Milano podal A opravný prostředek ke Corte suprema di cassazione (kasační soud), přičemž se opřel o jediný důvod vycházející z porušení čl. 3 písm. c) nařízení č. 4/2009, jelikož italské soudy jsou příslušné i ve věci vyživovacích povinností k dětem.
- 23 Podle A je výklad čl. 3 písm. d) nařízení č. 4/2009, který podal Tribunale di Milano, jenž byl základem rozhodnutí uvedeného soudu, jímž se prohlásil za nepřislušný k rozhodnutí o návrhu týkajícím se vyživovacích povinností k dětem, nesprávný, jelikož takové vyloučení příslušnosti nelze ze znění tohoto ustanovení vyvodit.
- 24 Podle předkládajícího soudu je pro rozhodnutí o opravném prostředku nezbytné určit, jaký je vzájemný vztah mezi ustanoveními článku 8 nařízení č. 2201/2003 a článku 3 nařízení č. 4/2009 ve světle zejména výčtu podmínek v čl. 3 písm. c) a d) posledně uvedeného nařízení.

- 25 Za těchto podmínek se Corte suprema di cassazione rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Může o návrhu týkajícím se vyživovacích povinností k dětem podaném v rámci řízení o rozluce manželství jakožto o záležitosti související s tímto řízením rozhodovat jak soud příslušný k projednání návrhu na rozluce, tak soud, před kterým probíhá řízení týkající se rodičovské zodpovědnosti, a to na základě kritéria prevence, nebo o tomto návrhu musí nutně rozhodovat soud rozhodující o rodičovské zodpovědnosti, neboť ona dvě rozdílná kritéria uvedená v čl. 3 písm. c) a d) nařízení č. 4/2009 jsou alternativní v tom smyslu, že jedno nutně vylučuje druhé?“

K předběžné otázce

- 26 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 3 písm. c) a d) nařízení č. 4/2009 musí být vykládán v tom smyslu, že pokud byl k soudu členského státu podán návrh na rozluce či rozvod manželství rodičů nezletilého dítěte a soud jiného členského státu má rozhodnout v řízení o rodičovské zodpovědnosti týkající se tohoto dítěte, o návrhu týkajícím se vyživovací povinnosti k tomuto dítěti může rozhodovat jak soud příslušný k projednání návrhu na rozluce nebo rozvod manželství jakožto o návrhu souvisejícím s řízením o osobním stavu ve smyslu čl. 3 písm. c) tohoto nařízení, tak soud příslušný pro řízení o rodičovské zodpovědnosti jakožto o návrhu souvisejícím s tímto řízením ve smyslu čl. 3 písm. d) uvedeného nařízení, anebo o tomto návrhu musí nutně rozhodovat soud rozhodující o rodičovské zodpovědnosti.
- 27 Jinými slovy, tento soud se snaží zjistit, zda se kritéria pro určení soudní příslušnosti uvedená v čl. 3 písm. c) a d) nařízení č. 4/2009 s ohledem na spojku „nebo“, která je v tomto ustanovení obsažena, vzájemně vylučují, anebo zda tato spojka znamená, že návrh týkající se vyživovací povinnosti k nezletilým dětem může být platně podán jak k soudu příslušnému k rozhodnutí o návrhu na rozluce manželství, tak k soudu příslušnému pro řízení o rodičovské zodpovědnosti.
- 28 K tomu je třeba poznamenat, že taková otázka nicméně vyvstává pouze tehdy, je-li návrh týkající se vyživovací povinnosti k nezletilému dítěti považován za návrh související jak s „řízením o osobním stavu“, tak s „řízením o rodičovské zodpovědnosti“ ve smyslu těchto ustanovení, a nikoli pouze s jedním z těchto řízení.
- 29 Je tudíž třeba určit rozsah pojmu „souvisí-li záležitost“ uvedeného v čl. 3 písm. c) a d) nařízení č. 4/2009.
- 30 V této souvislosti je třeba poukázat na to, že i když tato ustanovení vnitrostátnímu soudu výslovně umožňují prohlásit se za příslušný k rozhodnutí o návrhu týkajícím se vyživovací povinnosti v přeshraničním kontextu, pokud mu právo místa soudu přiznává příslušnost k rozhodování v řízeních o osobním stavu nebo řízeních o rodičovské zodpovědnosti, rozsah pojmu „souvisí-li záležitost“ uvedený v těchto ustanoveních nemůže být ponechán na uvážení soudů každého členského státu v závislosti na jejich vnitrostátním právu.
- 31 Z požadavku jednotného použití unijního práva totiž vyplývá, že jelikož čl. 3 písm. c) a d) nařízení č. 4/2009 neodkazuje za účelem určení smyslu a rozsahu tohoto pojmu na právo členských států, musí být tento pojem v celé Unii vykládán autonomním a jednotným způsobem (v tomto smyslu viz rozsudek Kásler a Káslerné Rábai, C-26/13, EU:C:2014:282, bod 37).
- 32 Tento výklad je třeba hledat s přihlédnutím ke znění dotčeného ustanovení, jakož i k jeho kontextu a cíli sledovanému dotčenou právní úpravou (v tomto smyslu viz rozsudek A, C-523/07, EU:C:2009:225, bod 34 a citovaná judikatura).

- 33 Na základě doslovného výkladu ustanovení čl. 3 písm. c) a d) nařízení č. 4/2009 je třeba konstatovat, že tato ustanovení rozlišují mezi řízeními o osobním stavu a řízeními o rodičovské zodpovědnosti.
- 34 Byť jsou kritéria pro určení soudní příslušnosti, která jsou v těchto ustanoveních uvedena, alternativní, jelikož je mezi nimi spojka „nebo“, toto znění nicméně neumožňuje jednoznačně stanovit, zda alternativní povaha těchto kritérií implikuje, že návrhy týkající se vyživovacích povinností k dítěti souvisí pouze s řízením o rodičovské zodpovědnosti, nebo zda lze mít za to, že uvedené návrhy souvisí i s řízením o osobním stavu.
- 35 Co se týče kontextu, do kterého zapadá toto ustanovení, je třeba konstatovat, že rozlišování, které vyplývá z jeho znění, odráží rozlišování obsažené v ustanoveních nařízení č. 2201/2003.
- 36 Nařízení č. 2201/2003, které v bodě 5 odůvodnění stanoví, že se toto nařízení vztahuje na veškerá rozhodnutí ve věci rodičovské zodpovědnosti, včetně opatření k ochraně dítěte, bez jakýchkoliv vazeb na řízení ve věcech manželských, a to v zájmu zajištění rovnosti všech dětí, výslovně rozlišuje mezi soudními řízeními o rozvodu, rozluce a prohlášení manželství za neplatné, a dále soudními řízeními o přiznání, výkonu, převedení a úplném nebo částečném odnětí rodičovské zodpovědnosti.
- 37 Soudní příslušnost pro řízení o rozvodu, rozluce a prohlášení manželství za neplatné je totiž v souladu s čl. 3 odst. 1 písm. a) nařízení č. 2201/2003 rozdělena na základě kritérií, která zohledňují především současné či bývalé bydliště manželů nebo jednoho z nich, zatímco ve věcech rodičovské zodpovědnosti jsou podle bodu 12 odůvodnění uvedeného nařízení pravidla pro určení příslušnosti koncipována s ohledem na nejlepší zájmy dítěte, zejména pak na zeměpisnou blízkost.
- 38 Ustanovení čl. 3 písm. c) a d) nařízení č. 4/2009 rozlišují, pokud jde o kritéria pro určení soudní příslušnosti, která jsou v nich stanovena, soudní řízení podle toho, zda se týkají práv a povinností manželů, nebo práv a povinností rodičů vůči jednomu či několika jejich dětem.
- 39 Návrh týkající se vyživovacích povinností k nezletilým dětem se přitom vztahuje k tomuto posledně uvedenému druhu řízení, jelikož se týká stanovení vyživovacích povinností jednoho či druhého z rodičů vůči jejich dětem za účelem hrazení nákladů na jejich výživu a výchovu.
- 40 Návrh týkající se vyživovacích povinností k nezletilým dětem je tak již ze své podstaty spojen s řízením o rodičovské zodpovědnosti.
- 41 Co se týče cílů sledovaných nařízením č. 4/2009, je třeba připomenout, že podle jeho bodu 15 odůvodnění je cílem uvedeného nařízení chránit zájmy oprávněných z výživného a umožnit řádný výkon spravedlnosti v rámci Unie.
- 42 Pokud jde o cíl řádného výkonu spravedlnosti, je třeba uvést, že návrh týkající se vyživovacích povinností k nezletilým dětem není nutně spojen s řízením o rozvodu či rozluce. Mimoto takové řízení nutně nevede ke stanovení vyživovacích povinností vůči nezletilému dítěti.
- 43 Naopak soud příslušný k rozhodování v řízeních o rodičovské zodpovědnosti, jak je definována v čl. 2 bodu 7 nařízení č. 2201/2003, má nejlepší předpoklady k tomu, aby *in concreto* posoudil otázky související s návrhem týkajícím se vyživovací povinnosti k dítěti, stanovil výši uvedené povinnosti určené k přispívání na náklady na výživu a výchovu dítěte a přizpůsobil ji s ohledem na stanovený způsob střídavé či výlučné péče, právo na styk s dítětem, dobu trvání tohoto práva a ostatní faktické okolnosti související s výkonem rodičovské zodpovědnosti, s nimiž byl obeznámen.
- 44 Zájem oprávněného z výživného je tak rovněž zaručen, jelikož nezletilé dítě bude moci snadno získat rozhodnutí týkající se jeho pohledávky výživného ze strany soudu, který nejlépe zná skutečnosti podstatné pro posouzení jeho návrhu.

- 45 Kromě toho soud příslušný k rozhodnutí o návrhu týkajícím se takové pohledávky výživného se určuje na základě pravidel unijního práva v oblasti soudní příslušnosti, jež jsou stanovena nařízením č. 2201/2003 pro účely určení soudu, kterému mohou být platně předkládány návrhy týkající se rodičovské zodpovědnosti, a jež jsou formulována s ohledem na nejlepší zájmy dítěte, jak bylo připomenuto v bodě 37 tohoto rozsudku.
- 46 Je totiž třeba zdůraznit nutnost zohlednit při výkladu pravidel příslušnosti stanovených v čl. 3 písm. c) a d) nařízení č. 4/2009 nejlepší zájem dítěte. Je tomu tak tím spíše, že se nařízení č. 4/2009 musí uplatňovat v souladu s čl. 24 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie, podle něhož musí být při všech činnostech týkajících se dětí, ať už uskutečňovaných veřejnými orgány nebo soukromými institucemi, prvořadým hlediskem nejvlastnější zájem dítěte.
- 47 Ze znění, ze sledovaných cílů a z kontextu, do kterého čl. 3 písm. c) a d) nařízení č. 4/2009 zapadá, tudíž vyplývá, že pokud je k jednomu soudu podán návrh na rozlučku nebo rozvod manželství rodičů nezletilých dětí a k druhému návrh týkající se rodičovské zodpovědnosti k těmto dětem, nelze mít za to, že návrh týkající se vyživovací povinnosti k těmto dětem souvisí jak s řízením o rodičovské zodpovědnosti ve smyslu čl. 3 písm. d) tohoto nařízení, tak s řízením o osobním stavu ve smyslu čl. 3 písm. c) uvedeného nařízení. Uvedený návrh může být považován za související návrh pouze s řízením ve věci rodičovské zodpovědnosti.
- 48 V důsledku toho je na položenou otázku třeba odpovědět, že čl. 3 písm. c) a d) nařízení č. 4/2009 musí být vykládán v tom smyslu, že pokud byl k soudu členského státu podán návrh na zahájení řízení ve věci rozlučky či rozvodu manželství rodičů nezletilého dítěte a k soudu jiného členského státu byl podán návrh na zahájení řízení ve věci rodičovské zodpovědnosti týkající se tohoto dítěte, souvisí návrh týkající se vyživovací povinnosti k tomuto dítěti pouze s řízením o rodičovské zodpovědnosti ve smyslu čl. 3 písm. d) tohoto nařízení.

K nákladům řízení

- 49 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

Článek 3 písm. c) a d) nařízení Rady (ES) č. 4/2009 ze dne 18. prosince 2008 o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a o spolupráci ve věcech vyživovacích povinností musí být vykládán v tom smyslu, že pokud byl k soudu členského státu podán návrh na zahájení řízení ve věci rozlučky či rozvodu manželství rodičů nezletilého dítěte a k soudu jiného členského státu byl podán návrh na zahájení řízení ve věci rodičovské zodpovědnosti týkající se tohoto dítěte, souvisí návrh týkající se vyživovací povinnosti k tomuto dítěti pouze s řízením o rodičovské zodpovědnosti ve smyslu čl. 3 písm. d) tohoto nařízení.

Podpisy.